

„Bedak! Res te občuduje Bizanc, res te je imenoval cesar zadnjič steber cesarstva na severu — ali kljub temu si bedak. Če si vrl vojniki, prav. Udari, zmagaj, potem pa vendar zopet pridi v blesteči Bizanc, pozabavaj se, napij in naužij se in nato se zavleci zopet v ta pasji brlog. Ali tako — bedak! Niti žene nima seboj, in v celem ostrogu nobenega dekleta. Bedak, hahaha...“

Azbad je izpil zadnjo kapljo vina iz vrča. „Tako malo vina, pa še to je kislo, prav po barbarsko...“

Hilbudij je pa odgrnil plahto v šotoru najbližjega častnika, legel k njemu in trdno zaspal.

Drugo jutro je Azbad ročno odjezdil s spremstvom, noseč seboj drobno pismo.

Hilbudij je pa ukazal vojakom, da po-ostre skrhane meče, napolnijo za tri tedne malhe z žitom, vzamejo seboj ves svinčeni želod za prače in da si tule napolnijo brzo-strelci s puščicami. Na večer jim je ukazal pripeti plavajoči most preko Donave, preiskati in popraviti mostnice, zabiti na oplene, kjer so se zrahljali, nove zagozde, in da so pripravljene — o polnoči.

Nihče ni zinil, nihče premišljal. Vse se je zganilo, kakor bi iz Hilbudijevega srca tekla ista kri v vse roke, ista misel v vsako glavo. Nihče ni radoveden izpregovoril in poprašal z besedico. Pogledali so na dvignjeno glavo poveljnika, na vzbokle prsi pod oklepom, na trdo zapeti jermen krog nje-ovega pasu — in vsak je vedel, da jih čaka težko delo. (DALJE).

GRIŠA:

O POLNOČI.

Zazibal se je pod oknom
kostanj o polnoči,
tiho ihtenje je mimo šlo
bogvekam v tuje strani..

Pozni popotnik nemir
je morda šel mimó —
na dolgo pot se je podal
v tolažbe polno nebo...

Zganil se je in premaknil
kazalec v zvoniku nekje —
tiho je z njim zaplakalo
žalosti polno srce...

